

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 9

NOVEMBER 2019

55. ÅRGANG

«Samaria, Israel.» Foto: Olav Gangås

«Forherdelse er for en del kommet over Israel, inntil hedningenes fylde er kommet inn. Og slik skal hele Israel bli frelst!» Rom 11: 25-26

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Dalenveien 732,
3160 Stokke. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Israel og hedningefolkene

«Brødre, mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for dem er at de må bli frelst.»

Rom 10:1

Det skal komme en dag da Israel skal vende om til Herren, som folk. Paulus sin bønn vil bli hørt og det han skriver videre, skal oppfylles: «Forherdelse er for en del kommet over Israel, inntil hedningenes fylde er kommet inn. Og slik skal hele Israel bli frelst, som det står skrevet: Fra Sion skal befrieren komme» (Rom 11:25b-26a).

Jødene vendte seg bort fra Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og begynte å dyrke fremmede guder gjort av menneskehender. Moses forutsa at dommen måtte komme: «For jeg vet at etter min død vil dere gjøre det som er galt og vike av fra den veien jeg har befalt dere å vandre. Ulykken skal komme over dere i de siste dager, fordi dere gjør det som er ondt i Herrens øyne, og egger ham til vrede ved det som deres hender har gjort» (5Mos 31:29).

Da Jesus kom, forkastet de ham som Messias, han som var utsett til å være det store sonoffer (holocaust). I stedet ble de selv utsatt for det verste holocaust verden har sett.

Men snart er tiden kommet for Israel. Da skal profeten Hoseas ord gjennomføres: «Jeg vil lege deres frafall, jeg vil elske dem av hjertet, for min vrede har vendt seg fra dem. Jeg vil være som dogg for Israel» (Hos 14:5-6a). Eretz Israel (løfteslandet) skal blomstre og folket skal søke Herrens frelse.

Ingar Gangås

Danny Danon sin tale i FNs sikkerhetsråd

Av Vidar Norberg

Israels FN-ambassadør Danny Danon holdt nærmest en bibel- og historietime i FNs sikkerhetsråd. Han løftet opp Bibelen og leste opp Guds løfter til Abraham i 1. Mosebok 17: 7–8.

Få dager etter FN-talen tok bibel-timen av på sosiale medier.

*Israels FN-ambassadør Danny Danon.
Foto: Vidar Norberg*

– Talen den 29. mai ble oversatt til spansk, polsk, fransk, portugisisk og til og med tyrkisk. En palestina-arabisk nettside kalte talen for en historieleksjon av Danny Danon. Videoen skjøt fart blant evangeliske kristne over hele verden. En «YouTuber» med 222.000 seere la ut bibeltimen. Etter at bibel-timen gikk viralt, ble Danon intervjuet av fjernsynsselskapet CNN. Også Fox News laget stoff på det. Det har også vært saker på Facebook, skrev den israelske internettavisen Times of Israel.

FNs Sikkerhetsråd

Det var Sikkerhetsrådets president Christoph Heusgen fra Tyskland som ba Israel forklare hvordan Israel overholder folkeretten, spesielt når det gjelder de jødiske bosetningene i Judea og Samaria.

En høflig forsamling tidde under hele bibel- og historietimen. Danon la frem fire

Innhold, november 2019

Israel og hedningefolkene. Av Ingar Gangås	side 2
Danny Danon sin tale i FNs sikkerhetsråd. Av Vidar Nordberg..	side 3
Hvor langt på kveld? Av Arthur Berg	side 8
Når grunnvollene vakler. Av Gunnar Nilsson	side 9
Vinn eller forsvinn! Av Per Bergene Holm.....	side 12
En reise inn i profetienes landområder. Av Vidar Nordberg.....	side 14
«Guds Sønn har gjort meg fri» Av Ragnar Opstad	side 15
Esau og Jakob. Av Lars Fossdal	side 17
Israels åndelige fornyelse. Av Ingar Gangås.....	side 19
Evangelist fylte 70 år. Av Ingar Gangås	side 20

pilarer som er viktig for sikkerhet og fred.

– Den første pilaren er Bibelen. Der er jødefolkets eierskap til Eretz (landet) Israel vel dokumentert gjennom hele Det gamle testamente.

– Den andre pilaren er historien. Det jødiske kravet på landet Israel er bekreftet gang på gang. Ikke bare i jødisk historie, men også i verdenshistorien.

– Den tredje pilaren er våre legale krav. Vår rett til landet er nedfelt i folkeretten, inkludert i dokumenter som grunnla Sikkerhetsrådet.

– Den fjerde pilaren handler om internasjonal fred og sikkerhet. Et sterkere og tryggere Israel betyr en sterkere og tryggere verden.

Bibeltid i FN

– La oss drøfte den første pilar som er Bibelen. Det jødiske folks rett til Israels land er nevnt over et dusin ganger i Tanach, den hebraiske bibel som inkluderer Tora (Mosebøkene), profetene og skriftene. I 1. Mosebok står det at Gud gav landet til Abraham, sa Danon.

Han fant frem sin sorte kipa og satte den på hodet etter jødisk skikk. Israels FN-ambassadør tok frem den hebraiske bibelen (GT) og leste:

«Jeg vil opprette min pakt mellom meg og deg og din ætt etter deg, fra slekt til slekt – en evig pakt. (Jeg skal være Gud for deg og for din ætt etter deg.) Jeg vil gi til deg og til din ætt etter deg det land hvor du bor som fremmed, hele Kana'ans land, til en evig eiendom. Og jeg vil være deres Gud» (1Mos 17:7–8).

Etter den hebraiskspråklige bibellesningen i Sikkerhetsrådet fortsatte Danon med den engelske oversettelsen og leste den ferdig før han tok av seg kipaen. Det var en høflig og taus forsamling i FNs sikkerhetsråd som overvar bibeltimen.

I sin utlegning av Ordet påpekte Danon at Bibelen hele veien tegner et klart bilde av det lovede land. Det kan man følge fra første Mosebok til jødene fikk loven på Sinai, til de gikk inn i Det lovede land. Danon sa at her begynner det jødiske folks historie.

– Det er ikke bare 15 millioner jøder over hele verden som aksepterer disse rettighetene. De er godtatt av alle de tre monoteistiske religioner: jødedom, kristendom og islam. Selv Koranen aksepterer dette guddommelige skjøte som det jødiske folk har til Israels land, sa FN-ambassadøren.

Historiens tale

Den andre pilaren som Danon mener beviser Israels rettigheter, er Israels og jødefolkets egen historie gjennom to millennier.

– Det jødiske kongedømmet i Eretz Israel besto av 12 stammer. Den største stammen var Juda. De bodde i det området som nå er kjent som Judea. Dere kjenner alle ordene jøde og jødisk. De kommer fra Judea.

– Dette er kongedømmet hvor kong David og kong Salomo styrte med Jerusalem som hovedstad. Det var hjem for det første templet som ble ødelagt av babylonerne i år 587 f.Kr., samt for det andre templet som ble ødelagt av

romerne i år 70 e.Kr. Da romerne ødela vårt kongedømme, sendte romerne de fleste av vårt folk inn i 2 000 års eksil, men ikke alle. Selv romerne innrømmet at det var vårt land. De som har vært i Roma, vil huske at keiser Titus feiret den jødiske deportasjon ved å bygge en enorm bue på Via Sacra. Buen inkluderer en illustrasjon av menn som bærer menoraen fra det jødiske templet.

– Selv om romerne visste at det var vårt land, så forsøkte de å utslette vår gamle forbindelse til landet ved å kalle det for Syria Palestina, siden det var tilknyttet til den sørlige provinsen i det syriske imperium. Dette er den smale landstripen i Eretz Israel som går mellom Egypt i sør og Libanon i nord og blir kalt for «Palestina».

– I de neste 2 000 år ble landet Israel erobret av korsfarere, fulgt av det ottomanske imperiet. Men til tross for erobringer forlot det jødiske folk aldri området. Jødiske samfunn forble i Eretz Israel hele tiden. Selv om mesteparten av jødene forsvant, så visste vi at en gang vil vi komme tilbake til vårt gamle hjemland. I 2 000 år fortsatte folket å be tre ganger daglig om den etterlengtede tilbakekomst til Sion, til Jerusalem og si «Neste år i Jerusalem».

Folkeretten for Israel

– Hr. president! Om ikke det jødiske folks dype oldtidsrøtter er bevis nok, så la oss se på den tredje pilaren som er folkeretten.

Forsamlingen i FNs sikkerhetsråd forble like høflig og stum. Kanskje hendte det at presidenten så ned i bordet.

– I 1917 utstedte den britiske utenriksminister lord Balfour deklarasjonen hvor han erklærte den britiske støtten til et nasjonalhjem for det jødiske folk. Den ble også godkjent av kabinettet.

«Hans majestets regjering ser med velvilje på opprettelsen av et nasjonalt hjem for det jødiske folk i Palestina, og vil gjøre sitt beste for at dette mål skal bli nådd. Det er klart at intet skal bli gjort som kan endre de sivile og religiøse rettigheter til de eksisterende ikke-jødiske samfunn i Palestina, eller rettigheter og politisk status som innehas av jøder i noe annet land».

Danon forklarte at da det ottomanske imperiet (Tyrkia) overgav seg etter den 1. verdenskrig, overtok Storbritannia på lovlig vis eierskapet over Israels land. Det satte britene i stand til å utstede Balfour-deklarasjonen og hjelpe til med å etablere et nasjonalt hjemland for det jødiske folk i jødernes historiske hjemland.

– I 1922 sa Folkeforbundet ikke bare at de støttet et nasjonalhjem for det jødiske folk. De oppmuntret jødene til å vende tilbake til vårt hjemland. De bekreftet de historiske forbindelsene som det jødiske folk har til «Palestina» og grunnen for en gjenopprettelse i dette landet.

Danon kalte disse dokumentene for sionistiske per definisjon. Han forklarte at sionisme er en realisering av jødefolkets rett til selvbestemmelse i Israels land.

FN-ambassadøren nevnte at FN i 1945, etter holocaust, garanterte retten for alle folk til selvbestemmelse. FN

refererte også til retten til forsvar, både for individer og kollektivt om det er væpnet angrep mot et medlem av FN. Et folk kan heller ikke underminere et annet folks sikkerhet.

– To år senere, den 29. november 1947, kom FN med sin delingsplan som oppfordret til en jødisk stat og en arabisk stat i landet Israel. Vi aksepterte det, men det gjorde ikke «palestinerne». Istedenfor fred valgte de krig, og åpnet ild mot jødene. Vår tynne og lille, nyopprettede nasjon var plutselig under angrep i 1948. Staten Israel ble erklært på den siste dagen av det britiske mandatet og ble umiddelbart angrepet av fem arabiske armeer. Målet var å ødelegge staten Israel. Men Israel vant krigen, og fremtiden ble reddet.

– Krigen ble imidlertid ikke avsluttet med fred. Den sluttet med en våpenstillstand. Våpenhvilelinjen mellom Israel og Egypt, Syria, Jordan og Libanon ble aldri anerkjent som internasjonale grenser. De var bare våpenhvilelinjer som markerte slutten på krigen mot Israel. Jordan beholdt Judea og Samaria. Egypt kontrollerte Gaza-stripen. Det skulle ta flere tiår før man kunne signere en avtale.

Danny Danon henvendte seg til den tyske presidenten over Sikkerhetsrådet og sa at det var araberne som insisterte på at en våpenhvilelinje ikke skulle være permanente grenser. De skulle heller ikke danne grunnlaget for fremtidige grensedragninger.

– Fordi disse linjene ikke er grenser, bryter de jødiske samfunn i Judea og Samaria ingen internasjonale grenser.

De er kun bygget på strategisk land for Israels sikkerhet, som partene er enige om. Og som avtalt i Oslo-avtalene vil de bli gjenstand for sluttstatusforhandlinger.

– Hr. president. Å støtte Israels rett til å eksistere i sitt hjemland er derfor essensielt for internasjonal fred og sikkerhet, sa Danon.

Sverd eller oljekvist

– I tiår har mange arabiske ledere valgt sverdet fremfor oljekvisten, og det lenge før de såkalte bosetningene ble etablert.

Nye bosetninger i Samaria. Foto: Olav Gangås

Danon tok Sikkerhetsrådet i skole og minnet om at Den palestina-arabiske

frigjøringsorganisasjonen PLO ble etablert i 1964, tre år før seksdagerskrigen i 1967, da Israel tok Judea, Samaria og frigjorde den østlige delen av Jerusalem.

– Hva var det PLO ville frigjøre før 1967? I 1964 var det ikke en eneste bosetning i Judea og Samaria, men vår rett til å eksistere ble avvist. Å klage på de jødiske samfunn i Judea og Samaria for mangel på fred mellom palestina-arabere og israelere, er helt feil.

Danon viste videre til at det har vært forsøk på å skape fred, men forsøkene er gang på gang blitt avvist av palestina-araberne. Han leverte en liste på avvisinger:

- 1947, FNs delingsplan
- 1948, Israels tilbud om våpenhvile
- 2000, Camp David-møtet
- 2001, Taba-møtet
- 2007, Annapolis-konferansen
- 2008, Vi venter fortsatt på svar på tilbudet fra Ehud Olmert
- 2014, Kerrys fredsinitiativ

– I dag venter man på den kommende fredsplanen fra USA. Palestina-araberne sier den er død når den kommer.

Danon sa at det som skjer, svekker Sikkerhetsrådets arbeid for en mer fredelig og sikker verden. Danon mente at man ikke kan fortsette å anklage den siden som tilbyr løsninger mens man belønner sidene som avviser dem.

– Det er farlig å støtte dem som fremmer hat og terrorisme. Palestina-arabernes avvising er kronisk. De nekter å anerkjenne det jødiske folks

rettigheter til selvbestemmelse og insisterer på å vende tilbake i hope-tall. Det bør ikke være belønning for rejeksjonisme. Virkelig fred vil det bli når de fire pilarer er akseptert og realisert.

Israels krav

Danon klargjorde også Israels posisjon for å få til en såkalt «fredsløsning».

– Palestina-araberne må akseptere og anerkjenne den jødiske staten Israel. Ingen palestina-arabisk leder har noen gang sagt disse ord.

– Palestina-araberne må slutte med sin kampanje for oppvigling til vold. Hvordan kan det internasjonale samfunnet forvente at vi skal komme med noen innrømmelser til en leder som betaler sitt folk for å drepe vårt folk.

– Vi ønsker regionalt samarbeid. Vi samarbeider med mange av våre naboer om sikkerhet og vil bygge relasjoner. Vi ønsker at forbindelsene skal blomstre og presenteres i åpenhet.

– Vi vil aldri kompromisse med vår sikkerhet. Vi ønsker en fredfull fremtid med våre naboer, men sikkerhet er ikke noe vi diskuterer. Vi vil avgjøre hvor linjene skal gå.

– Hr. president. Vi er rede til å gå sammen, samtale og skape en bedre fremtid for våre barn. Det er kun når de fire pilarer er på plass at freden vil komme, sa Israels FN-ambassadør Danny Danon.

*Karmel Israel-Nytt/www.karmel.net,
8. august 2019*

Hvor langt på kveld?

Av Arthur Berg

Israel, Guds utvalgte folk, er hjem-søkt av en ny stor trengsel. (Skrevet 7. juni 1967. Red. anm.) Dette er det overskyggende og forferdelige faktum som legger beslag på tanker og sinn. Slik føler vi det. Slik tror vi også den norske kristenhet forøvrig føler det. Det som skjer i Israel, minner oss enda en gang om at Guds klokke ikke står stille. Vi kan bare spørre hvor langt det er på kveld, og forberede oss på at tiden er meget langt fremskreden.

Derfor kjempes det en veldig bønnekamp i Norge og ut over den ganske jord i dag. Det bygges en forsvarsmur på kne. Vi ber ikke Gud velsigne Israels våpen. Men vi ber Gud om at intet våpen som rettes mot dette plagede og herjede folk må ha framgang. Vi ber om at målet for dette folks lidelser nå må være fullt. Vi ber om fred for Israel, og fremfor alt ber vi om omvendelse for Israels folk. For når det skjer, har Guds klokke slått sitt siste slag på denne jord. Da er tiden ute.

Selv i en meget ond verden er det ufattelig at noen tør legge hånd på dette folk, etter alt som har hendt. De ca. 2,5 millioner jøder som nå (1967) bebor staten Israel, er bare en spinkel rest av en folkegruppe som gjennom årtusener er blitt jaget, forfulgt, hundset, innesperret og forhånt på den mest grusomme måte. De er en rest av dem som ble spart for Hitlers «endelige

løsning» mens 6 millioner jøder ble utryddet i tyskernes gasskamre og krematorier. Ved enorme ofre har denne rest, som er samlet inn fra hele verden, bygget opp et nasjonalt hjem på den grunn som Gud gav deres fedre. Men selv ikke dette lille territorium, som er mindre enn Oppland fylke, får de ha i fred.

Det viser at om Guds klokke går frem, så står verdens klokke ganske stille. Hitler er død, men Hitler lever videre i nye skikkelser og andre land og folk som forkynner hatets evangelium med krav om likvidasjon av sin nabo og neste. Og dette skjer endog med godkjennelse og bistand av store og mektige nasjoner som selv har bidratt til å bringe staten Israel til verden.

Israel kjemper i dag omgitt av fiender på alle kanter. Det vet hva det kan vente av sine fiender, derfor blir kampen desperat. Hva det kan vente av sine venner blant nasjonene, gjenstår å se. Men Israel skal vite at det i alle kristne land har venner som daglig ber til Gud om beskyttelse for Israels land og folk.

Kanskje kan vi også gjøre noe mere enn å be. Men vi kan ikke gjøre noe bedre.

Fra boken «Med Israel i kamp for fred» Lunde forlag, 1979

Når grunnvollene vakler

Av Gunnar Nilsson

Filosofen Friedrich Nietzsche, død 1900, var en slags profet. Han var ikke Guds profet, men satans. Han sa at det er dagen etter i morgen som er min dag. Og i «morgen» – det var Hitler og det tredje riket, og dagen etter i morgen, det var for ham antikrist og hans rike.

Nietzsche hyllet «overmennesket». Han var en av kristendommens skarpste motstandere. Den var for ham bare en foraktelig religion der man begjærer nåde. Likeså foraktet han demokratiet, denne «manien med å telle neser». Han så fram mot overmennesket. Han sa også at kristendommens fall er demokratiets undergang. Og demokratiene oppsto jo i de kristne landene. Våre land har vært preget av Bibelens målestokk. Den har ligget til grunn for mye av vår lovgivning. Det har vært en fast grunn å bygge på. Det er slik at om vi skal måle noe, hvor langt et hus er f.eks., hvor mange meter osv., så må vi vite hvor lang en meter er. Og det vet vi. Det finnes et mål i Paris som er én meter. Og så måles alt etter lengden på denne «staven».

Men så må det jo også finnes en åndelig «meter», en norm. Ellers kan man jo lage sin egen «meter», lang eller kort, etter som en selv vil. I våre demokratier har vi nå fått den situasjonen at vi ikke har noe fast mål lenger. Alle holder på å få sitt eget mål, og sier: «Dette er sant for meg!» Men i realiteten betyr jo dette bare at vi man-

gler en fast målestokk. Nå har det blitt så demokratisk at hver og en selv får bestemme hva som er rett og hva som er galt. Det er demokrati i dag! Målestokkene har blitt så ulike. Det skal være plass for alle meninger. Men havner vi ikke da i et slags åndelig anarki? Jo, det gjør vi. Demokratiene har mistet sitt grunnlag. Alt handler nå bare om subjektive hensikter. Vi har ikke rett til å si at én hensikt er riktigere enn en annen. Vi kan bare rent subjektivt si at for oss synes det som at vår oppfatning er den riktige.

Nå har vi i våre land fremdeles noen faste retningslinjer, noen felles normer som kommer fra kristendommen, men som mennesket bare tror er rent menneskelige. Men dette skal ikke vare lenge, bare vent, så skal du se! Demokratiet vil snart bli så demokratisk at det oppløser seg selv innenifra. Det har nemlig mistet sitt grunnlag. «Kristendommens fall er demokratiets undergang.» Demokratiet råtner inneni-fra. Det åndelige målet er borte. Når menneskene har mistet de åndelige normene, da kommer menneskelig tenkning i stedet, og nesten alt blir toleranse og frihet. Man ser ikke lengre forskjell på høyre og venstre. Normene er borte. Men man kan ikke leve uten normer. Hva gjør man da? Jo, man skaper nye normer. Den nye normen heter «majoriteten». Det de fleste tenker, er det riktige. Og da er det egentlig slutt

på den demokratiske tenkningen. For da skal altså én norm være riktigere enn andre – nemlig det majoriteten bestemmer! Bestemmer majoriteten at det er riktig med abort og likekjønnede ekteskap, så er det riktig, og der slutter demokratiet sine prinsipper. For nå gjelder bare ett, det som majoriteten bestemmer. Men hvem sier at majoriteten har rett? Majoriteten har alltid feil, har noen sagt. Ja, har ikke de fleste gode saker begynt med et mindretall? Majoriteten garanterer ingen ting, ikke en gang demokratiet gjør det. Demokratiets garanti er samvittighetenes bifall til de evige normene som vi har fått ovenifra. Og når det ikke lengre finnes objektive normer, så ser vi i dag at man lager lover på lover på lover for å komme til rette med problemene i samfunnet vårt. Men det hjelper ikke, for i dag mangler samvittighetenes bifall til de evige normene som Gud har gitt oss. Så må lovgivningen bli mer og mer detaljrik. Men det går likevel i feil retning, for menneskene er i stadig større utstrekning sitt eget mål. Det som er bra for meg, er riktig! Samvittighetens bifall til Jesu ord: «Du skal elske din neste som deg selv», er fraværende. Og da råtner demokratiet. En britisk finansminister uttrykte det slik en gang: «Kristendommen er demokratiets sjel». Derfor er demokratiet knyttet til kristen tro og tankegang. Den har som sagt oppstått i de kristne landene i kraft av Jesu «broderskapstanke» – ofte i opposisjon til «kirken» – men aldri i opposisjon mot kirkens Herre! Demokratiets

eksistens er avhengig av at det gjennomstrømmes av kristendommen. Det gjør det ikke i dag i våre land, altså er demokratiet dødsdømt. For vi har bare valget mellom et kristent demokrati eller et demokrati som råtner og oppløser seg selv. Det er valget. Og dette valget er vel allerede tatt, skulle det lenger være noen tvil om det?

Før Antikrist kommer, skal det som «hindrer» tas bort. Det er dette som skjer nå, forberedelsene for Antikrist har allerede kommet godt i gang. Det store frafallet, og dermed demokratiens oppløsning som baner vei for enevoldsherskeren Antikrist, er begynt for lengst. Og vi merker allerede demokratiets tyranni, dvs. majoritetens tyranni innen demokratiet. Man får ikke ha holdninger og meninger som er annerledes enn det flertallet står for, ellers kan man rammes av en voldsom aggresjon. Hvis noen antyder at man ikke er for fri abort f. eks., for en vrede det kan forårsake! – Dere skal bli hatet av alle for mitt navns skyld, sier Jesus.

– For dere følger ikke den demokratiske majoriteten, sier verden. Hvem hadde tenkt at demokratiet kunne bli et tyranni? For det kan det, når demokratiet forlater Bibelens normer.

Men er ikke mønsteret det samme i den kristne kirken, i forsamlingene? Er ikke tendensen den samme der? Derfor er kirken i ferd med å gå under. Frafallet har kommet. Kirken og de kristne forsamlingene er ingen sann «kirke» lenger, men er i ferd med å bli en satans synagoge, der verdens normer råder, der majoriteten bestemmer. Man

Møtekalender

November

- 2.-3. Årnes
Reidar Heian
3. Fossnes
Immanuel Fuglsang
- 7.-10. Ørsta
Lars Fossdal
- 9.-10. Askim
Lars Fredrik Ellingsen
- 12.-17. Fossnes (bibelkurs)
Olav Rørtveit, Gunnar Nilsson og skolens lærere
- 19.-24. Mosvik
Lars Fossdal
- 20.-23. Sira/Gyland
Asbjørn Fossli
- 23.-24. Langli
Rami Seppällä

24. Steinsdalen
Arne Jørgensen
24. Randaberg
- 30.- Nørressundby (DK)
- 1.12. Per Bergene Holm

Desember

- 7.-8. Åmes
Bjarne Gjuvsland
15. Askim (husmøte)
Sigbjørn Agnalt
- 29.- Fossnes bibelskole
- 1.1. Nyttårssamling
Øyvind Samnøy, Sigbjørn Agnalt og Lars Fredrik Ellingsen

har forlatt Bibelens bud om ekteskap, abort, likeverd, forholdet mellom mann og kvinne, Jesu forsoning, hans lidelse og hans oppstandelse. Majoritetens tyranni er nå snart enerådende også innen kristenheten. «Kirken» har gått under. Det er en liten rest igjen, bare en stubbe står igjen, som så ofte før i historien.

Hva var meningen med dette stykket? Jo, at vi må se viktigheten av å ha en fast og urokkelig grunn å stå på. Det er nødvendig med en forpliktelse, en lojalitet mot Gud, tuftet på hans eget Ord. Svikter vi der, ved å ta mer hensyn til menneskers vurderinger og tanker, da er vi på villspor. Da er for-

råtnelsen på vei. Vi ser i dag at stadig flere «kristne» ledere blir mer og mer vage i sitt budskap. Man holder seg for en viss del til Bibelen, og man sier så mange kloke og sanne ord, men der det kan bli konfrontasjon med majoriteten, der er man så beklagelig vage eller tause. Det er veien til forråtnelse og undergang!

Vi må minnes ordene i Moses' avskjedsang: «For dette er ikke noe tomt ord for dere, men det er deres liv».

Det gjelder vårt evige liv! Og det gjelder også livet i denne verden – om det skal være under Guds velsignelse eller under hans forbannelse.

Vinn eller forsvinn!

Av Per Bergene Holm

I mai 1948 så den moderne staten Israel dagens lys, med grunnlag og støtte i FNs delingsplan. De arabiske naboene som hele tiden hadde motsatt seg enhver tale om en jødisk stat, hvor liten den enn ble, gikk umiddelbart til krig. Målet var å kaste jødene på sjøen med det samme. Mens staten Israel ba alle sine arabiske innbyggere om å bli, ba araberstatene dem om å flykte bort slik at de kunne kjempe uten hensyn. Så snart jødene var kastet på sjøen, skulle de få vende tilbake igjen.

Det gikk ikke slik. Den unge staten Israel vant uavhengighetskrigen. De arabiske flyktningene ble boende i sine leirer og der har de måttet bli i elendige omgivelser – til tross for at deres brødre sitter på ufattelige rikdommer. Men de ønsker ikke å hjelpe dem, annet enn militært. Nesten en million jøder måtte flykte fra de arabiske land i løpet av krigen og årene som fulgte. (Ingen har tatt til orde for at disse skal få erstatning eller få vende tilbake til de eiendommer de måtte forlate!). De ble gjenstand for det samme hat som den unge staten Israel, og det var ingen andre som ville ta imot dem enn Israel. Krigen fortalte klart og tydelig hva som skulle bli Israels og jødenes situasjon: Vinn eller forsvinn!

Vi hører i dag om Israels «krigsmaskin», som om Israel er mer krigerske enn andre. Saken er imidlertid at for Israel er det snakk om å overleve. I 1967 og 1973 sto igjen Israel alene mot en ara-

berverden som hadde som uttalt mål: Ut-slettelse av staten Israel. Israel opplevde underfulle seire over motstandere som var flere ganger sterkere. Verdenssamfunnet så rolig på at araberlandene rustet opp og forberedte angrep. Først når krigslykken gikk i Israels favør, kom de på banen og krevde våpenhvile!

Israel har lært. De vet at ingen vil tale deres sak, ingen vil forsvare dem. De har måttet leve med rakettregn og terrorangrep, men ingen har grepet inn og forsøkt å stanse det. I stedet har verden, med Norge i spissen, anerkjent terroristene og støttet deres kamp, både politisk og økonomisk, om det har vært PLO, Fatah, Hizbollah eller Hamas.

Derfor har Israel måttet bygge opp en av verdens ledende etterretningsapparat, samt et forsvar både mot terrorister og naboenes hærstyrker, ikke fordi de ønsker krig, men fordi de bare får én sjanse til å forsvare seg. Israels fremste mål er å sørge for sikkerhet og fred for landets innbyggere.

Det er ingen tvil om hva Hamas vil. De ønsker ikke fredelig sameksistens med Israel. De vil ikke ha noen tostats-løsning! Deres fremste mål er ikke gode sosiale og økonomiske forhold for sitt folk. Det kunne de fått gjennom varig fred med Israel. Men de ønsker ikke fred. Deres uttalte mål er å utslette staten Israel. Til nå dette mål er intet tap for stort og intet middel illegitimt. Hamas bryr seg ikke om krigens folkerett, det eksisterer ikke

noe slikt i deres ideologi. Sykehus, ambulanser, skoler, privathjem, moskeer og kirker, alt kan brukes i krigføringen. Barn og kvinner er levende skjold, minareter er godt egnet for snikskyttere, skoler og sykehus som skjul for soldater og våpen osv. Man stikker fram fra sine hjemmesteder, sender en rakett, gjerne midt i et boligstrøk, ved en skole – og skjuler seg så i folkemengden eller i en boligblokk.

Hvordan kjemper man mot en slik fiende? Israel sender flygeblad, ringer og varsler, men Hamas lar ingen sivile flykte. De skyter dem som ikke støtter

dem. De bruker sitt eget folk, kvinner og barn som skjold. De ønsker store tap, helst sivile, helst kvinner og barn, for det har størst propagandaeffekt!

Det er den slags skruppelløse terrorist-er Fosse og Gilbert, Willoch og Støre gir sin støtte til! Israel har ingen illusjoner. De vet at de bare har ett valg. De kan ikke la fienden bli så sterk at den blir en reell trussel. For de har bare én sjanse. De må vinne. De kan ikke vente til fienden er sterkere enn dem. Det er og blir: Vinn eller forsvinn!

L&E

Jerusalem: Klagemuren med klippemoskeen i bakgrunnen. Foto: Olav Gangås

En reise inn i profetienes landområder

Av Vidar Norberg

En reise til Israel kan bli noe langt mer enn et besøk i gamle kirker og ruiner. Reisen kan bli en vandring i profetier som oppfylles i denne tid.

Per 1. januar 2018 var det til sammen 435 159 jøder som bodde i det bibelske landet Judea og Samaria. Medregnet er ikke de 315 000 jøder som nå bor i de østlige delene av Jerusalem, viste tall som Arutz 7 (Israelsk medienettverk, red. anm.) innhentet fra befolkningsregisteret i Israel.

Når man tenker på at Judea og Samaria for det meste lå okkupert, øde og folketomt for jøder i nesten 2 000 år frem til 1967, må man sannelig spørre hva det er som har skjedd i dette området.

Svaret er meget enklere enn man kan forestille seg. Det er de gamle profetiene i Bibelen som er begynt å oppfylles. En av de mange profetier ble skrevet ned av Esekiel i 587 f.Kr.:

«For se jeg kommer til dere. Jeg vil la det bo folk på dere, og dere skal bli dyrket og tilsådd. Og jeg vil føre mange mennesker opp på dere, hele Israels folk, og ruinene skal bygges opp igjen» (Esek 36:9–10).

Nybyggertalsmann Motti Isaak forteller at da de kom opp til Judea og Samaria etter Yom Kippur-krigen i 1973, var det knapt noe lys å se. Når man i dag står på fjelltoppene i Judea og Samaria, blinker lysene fra mange bosetninger. Det er intet annet enn et mirakel at noe slikt kan skje, særlig når man ser at nesten hele verden

er mot jødisk nybygging i landet hvor de jødiske patriarkene vandret.

Disse bosetningene har ikke bygget seg selv. Det er troende jøder som følger Bibelens anvisning om å vende tilbake til Eretz Israel og bygge landet. Det er også noen få kristne som tror på Bibelens profetier og står sammen med dem.

Det er ikke et eventyr. Det er virkeligheten. Det er Gud selv som går ut og skaper verdenshistorie med sin sterke arm. Ingen kan stanse forløsningen når Herren fører sitt folk opp på Israels fjell.

Esekiel forteller videre om dette i kapittel 36: «Jeg vil hente dere fra folkene og samle dere fra alle landene, og jeg vil la dere komme til deres eget land. Og jeg vil stenke rent vann på dere, så dere skal bli rene. Fra alle deres motbydelige avguder vil jeg rense dere. Jeg vil gi dere et nytt hjerte, og en ny ånd i dere ...»

*Utdrag fra artikkel i Karmel Israel-Nytt
(www.karmel.net)*

Nybyggerstrøk, Samaria. Foto: Olav Gangås

«Guds Sønn har gjort meg fri»

Av Ragnar Opstad

Det er Hans Adolph Brorson, som i tru og tillit til det fullførte frelseverket, prisar Guds Son på denne måten. Brorson ser seg fri i det som Jesus har gjort for han. Og det kan han ikkje halda for seg sjølv og utbryt: «Guds Sønn har gjort meg fri ...» (Sb 317). Men nå har Jesus gjort det same for deg og meg som for Brorson. Vi har like stor grunn og like stor rett som han til å prisa Jesus. Det som var nok for Brorson, er nok for oss.

Lat oss «renna med tolmod i den striden som ligg framfor oss, med augo feste på Jesus, han som er opphavsmannen og fullendaren til trua ...» (Heb 12:1b -2a) – Med augo feste på det som Jesus er og har gjort for oss: «For oss den Herre god sitt blod utøste, sitt dyre blod og oss forløste».

«I han har vi utløysinga (forløsningen) ved hans blod, forlating for syndene, etter rikdommen av hans nåde» (Ef 1:7).

Vi er sette ut av betraktning når det gjeld vår frelse. Det er gjort så heilt og fullt utanfor oss, og likevel gjeld det oss som om vi sjølv skulle ha gjort det.

Frikjøpt med Jesus blod

Carl Olof Rosenius utdjupar forklaringa og tydinga av Den andre artikkelen om gjenløysinga:

– «Jeg tror at Jesus Kristus, sann Gud

og sant menneske», som det heter i vår barnelærdom, «har gjenløst meg fortapte og fordømte menneske, kjøpt meg og frelst meg fra alle synder, ikke med gull eller sølv, men med *sitt hellige, dyrebare blod og sin uskyldige lidelse og død*».

Hva sier da ordene? Hvem er det Kristus har gjenløst og vunnet? «*Meg fortapte og fordømte menneske!*» Altså ikke meg omvendte, gjenfødte, troende og helliggjorte menneske!

Hvordan har han gjenløst deg? «*Med sitt hellige, dyrebare blod og sin uskyldige lidelse og død*». Altså ikke med Åndens bistand og nåde, ikke med omvendelse, gjenfødelse og helliggjørelse som er virket i deg.

Når skjedde denne forløsningen fra alle dine synder, fra døden og fra djevelens makt? Naturligvis den dagen blodet, forløsningsmiddelet ble utgytt og døden fant sted. Derfor heter det heller ikke: Skal gjenløse, men har gjenløst.

Fra hva? – Si det med ettertanke – fra hva var det så du ble forløst? *Jo, fra alle synder, fra døden og fra djevelens makt. «Vi ble mens vi ennå var fiender, forlikt med Gud ved hans Sønns død» (Rom 5:10).*

Så langt Rosenius.

Golgata – vår einaste trøyst

Frelsa ligg i å få augo vende frå seg og sitt – til Golgata-verket. Det

er eit nåde-under når det skjer. Det er eit verk av Den Heilage Ande. Når vi ikkje lenger finn trøyst i noko av vårt eige, då blir hjarta mottakeleg for frikjøpinga som skjedde på Golgata, langfredag.

Som de som les bladet kjenner til, så brukar eg ofte å sitera det som er henta frå våre tidlegare andelege vegleiarar. Denne gongen er det aller meste lånt stoff. Når eg gjer det, er det for om det om mogleg kunne vera med og føra nokon inn i evangeliet.

Eg tek med eit stykke som har stått i bladet vårt før:

«En troende lærer som en dag var ute og gikk, ble minnet om å gå hjem en annen vei enn hva han pleide å gå. Han syntes det var underlig og hadde til å begynne med ikke lyst til å gå den veien da den var mye lengre. Men da han kom oppover og veien gikk gjennom en skoglund uten bebyggelse, møtte han en ung pike som hadde vært hans elev. Han ble forundret over å treffe henne der, da han visste at hun hadde en kontorjobb. Da han spurte henne nærmere, fortalte hun at hun var syk, og legen hadde sagt at det var lite håp om å bli frisk.

Da forstod han at han var sendt av Gud i hennes vei.

– Har du funnet fred i Jesus? spurte han forsiktig.

– Å, det er det jeg kjemper med, men jeg har ingen frelsesdag å se tilbake på, svarte hun mens hun gråt sårt.

– Din frelsesdag var langfredag da

Jesus hang på korset på Golgata. Så ble det ikke sagt stort mer.

//

Frelsa ligg i å få augo vende frå seg og sitt - til Golgata-verket.

//

Neste dag gikk han ned for å besøke henne. Da møtte han moren i døren, og hun fortalte at nå var datteren så lykkelig, for hun hadde sett at hennes frelsesdag var da Jesus hang i sår og blod på Golgata.

Kjære lengtende venn, det er også din frelsesdag. Han er vår fred. Han gjorde fred. Han forkynner fred».

*Gud veier aldri din arme tro.
En bedre grunn gir oss fred og ro.
Den grunn ble gitt oss i Jesu blod,
da han så tro og så hjertegod,
din syndemengde på korset bar,
blant overtreidere regnet var.
Se, denne grunn, det var ei din tro,
men om du tror – får du sjelero.*

Anders Nilsson

Endring av adresse

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om adresseendring ved flytting!

Fredrik Heian,
Dalenvegen 732,
3160 Stokke.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Esau og Jakob

Av Lars Fossdal

I første Mosebok 25 leser vi om at Isak fikk to sønner, tvillingene Esau og Jakob. Esau ble født først. Han var rød og lodden over hele kroppen da han ble født. Derfor ble han kalt Esau (den lodne). Den andre gutten ble kalt Jakob, fordi han holdt sin bror i helen da han ble født. Siden Esau var født først, hadde han odelsretten – førstefødselsretten. Allerede i mors liv var det kamp dem i mellom. «Den eldste skulle tjene den yngste», sa Herren til Rebekka før de ble født. Når Jakob holder sin bror i hælen, er det fordi han er ute etter Esaus førstefødselsrett.

Guttene ble store. En dag Jakob koker en velling, en rød linsesuppe, kommer Esau tomhendt hjem fra en jakttur. Han er sliten og oppgitt og ber Jakob om å få noe av suppen hans. Da er det Jakob viser hvordan han er i sitt hjerte, han er listig og lur. Han benytter anledningen til å få tak i Esaus fødselsrett. «Selg meg først din førstefødselsrett», sier han. Esau går med på det med en ed, slik ringeakter han sin førstefødselsrett. Så, i et nu, er det Jakob, som ingen rett hadde, som sitter med førstefødselsretten. Han er blitt som Esau. Og Esau er blitt som Jakob.

Rebekka hans mor, kler Jakob i Esaus høytidsklær, som hun har i teltet sitt, og han går inn til sin far for å få velsignelsen. Faren spør så hvem han er. Han lyver og sier han er Esau. Og så får han velsignelsen Esau skulle

hatt. Da Esau får vite dette, gråter han høyt. Han presser sin far for å få ham til å velsigne seg. Men gjort er gjort. Jakobs etterkommere har fremdeles retten til Kana'an og velsignelsen.

Også denne historien handler om Kristus. Moses skrev om Kristus (Joh 5:46) i lignelser (Hos 12:11). Esau blir et bilde på Jesus. Vi kan undre oss over det, men Gud bruker også ormen (kobberormen) som bilde på Jesus. Jakob er bilde på oss.

Alt før guttene var født, var det avgjort at den eldste skulle tjene den yngste. Jesus er den eldste, fra evighet av. Jesus sa: «Men jeg er som en tjener blant dere» (Luk 22:27). Jesus kom ikke til jord for å la seg tjene, men for selv å tjene og gi sitt liv for mange (Mar 10:45).

Underlig er det også at Esau var rød og lodden over hele kroppen da han ble født. Han måtte ligne på et dyr. NT sier at Jesus var kjent fra evighet av som det slaktede lam (1Pet 1:18-20).

Kristus hadde førstefødselsretten til himmelen og retten til all Guds velsignelse. Vi har ikke rett til noe på grunn av vår synd. En dag kommer Jesus til oss og ber oss om å få det røde vi har, som er et bilde på vår synd, slik det står hos Profeten Jesaja: «Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om dine synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlag, skal de bli som den hvite ull»

(Jes 1:18). Han vil ha vår synd. Og da han fikk den, ble situasjonen helt forandret for Kristus og oss. Vi fikk hans førstefødselsrett (Joh 1:12).

Da vi fikk Jesus sin rett, fikk vi også hans høytidsklær. Den Hellige Ånd kler alle som tror på Jesus i Jesu rettferdighets drakt. Han har kledd meg i frelsens kledning og i rettferdighetens kappe har han svøpt meg (Jes 61:10). I denne kledningen kan vi gå inn til Gud Fader, og si som Jakob: Jeg er Jesus. Martin Luther sa: – Skal vi forkynne evangeliet rett, må vi si at jeg er Jesus. For Kristus ble meg.

Inne hos far fikk Jakob all den velsignelse faren hadde. Og i Efeserbrevet (1:3) står det at Gud har velsignet de troende med all åndelig velsignelse i himmelen i Kristus Jesus.

Å, hvor fortvilet Esau var etter dette. Han satte i et høyt og sårt skrik, han gråt høyt (1Mos 27:34;38). Han tryglet og ba sin far om en velsignelse, men han fikk til svar: «Din bror kom med list og tok din velsignelse» (1Mos 28:35). Jesus har også i sitt kjøds dager med sterkt skrik og tårer frembåret bønner og nødrops til ham som kunne frelse ham fra døden (Heb 5:7). Å, hvor det kostet Jesus da han gav fra seg sin førstefødselsrett og gav velsignelsen til oss.

Også dette vil Herren si oss ved historien om Esau og Jakob.

Hvor mye rikere blir ikke denne historien om Esau og Jakob, når vi ser Kristus i den?

*«Kristus i første Mosebok»,
serien forts. i neste nr.*

Guds hellige nåde. Sitater fra «Tornen i kjødet»

Av Olav Valen-Sendstad

Når oppkom denne kjærlighet til deg i Guds hjerte?

I *evigheten*. «Før verdens grunnvoll ble lagt». (Ef 1:4), «før du hadde gjort godt eller ondt» (jfr. Rom 9:11).

Elsker han deg fra evighet, så elsker han deg fullkomment uavhengig av hvem du er. Uavhengig av dine seire eller nederlag i livet. Det som er evig kan verken avta eller vokse. Hans kjærlighet til deg avtok ikke i dine fall og nederlag, i dine usle tider. Men den vokste heller ikke om du seiret, vant ære og berømmelse, hadde lykke og fremgang.

At Gud er *hellig*, vil nemlig ikke si

at det er noen grenser eller forbehold for hans kjærlighet. Men det vil si at hans kjærlighet ikke er noe leketøy som vi kan pusle med etter eget forgodtbefinnende, spøke og leke med etter lune og innfall. (...).

«Gud lar seg ikke spotte» (Gal. 6:7). Gud vil frelse ved nåde, ikke ved gjeminger. Og det vil si at den som oppblander hans nåde med gjeminger, spotter nåden og tar ikke imot den – og derfor er hjemfallen til hans hellige dom. Mottar vi nåden som nåde, så er der ingen dom. Mottar vi den ikke, men foretrekker å holde oss til gjemingenes verdighet og fortjeneste, så er vi utenfor den frelsende kjærlighet.

Israels åndelige fornyelse

Av Ingar Gangås

Bibelens ord går alltid i oppfyllelse. Fra sin trone i himmelen leder Gud alle ting, og han fullfører sin frelsesplan akkurat slik som han har forutsagt i Skriften. «Guds ord står fast til evig tid» (Jes 40:8b). Dette gjelder også alt han har sagt om Israel. Ingen kan forhindre at Herren nå fører dette folket tilbake til sitt rette hjemland.

Profeten Esekiel hadde et underlig syn (Esek 37:1-14):

De døde ben i dalen

«Herrens hånd kom over meg og førte meg ved Herrens Ånd ut og satte meg ned midt i dalen. Den var full av ben.

Han førte meg rundt omkring dem, og se, de lå der i store mengder utover dalen, og de var helt tørre.

Han sa til meg: Menneskesønn! Skal disse ben bli levende? Jeg svarte: Herre Herre, du vet det!

Da sa han til meg: Profetér om disse ben og si til dem: Dere tørre ben: Se, jeg lar det komme ånd i dere, og dere skal bli levende. Jeg vil legge sener på dere og la det komme kjøtt på dere og dekke dere med hud og gi ånd i dere, og dere skal bli levende. Og dere skal kjenne at jeg er Herren.

Og jeg profeterte slik som det var befalt meg. Mens jeg profeterte, hørtes det en sterk lyd. Det ble en larm, og benene nærmet seg til hverandre, hvert ben til sitt ben. Og jeg så, og se: det kom sener og kjøtt på dem, og ovenpå

det drog det seg hud over dem. Men ånd var det ikke i dem.

Da sa han til meg: Profetér og tal til Ånden! Profetér, menneskesønn, og si til Ånden: Så sier Herren Herren: Kom du Ånd fra de fire vinder og blås på disse drepte menn, så de kan bli levende!

Jeg profeterte slik som han hadde befalt meg, og Ånden kom i dem, og de ble levende og stod opp på sine føtter – en meget stor hær.

Og han sa til meg: Menneskesønn! Disse ben er hele Israels hus. Se, de sier: Våre ben er fortørket, og vårt håp er gått til grunne. Vi er fortapt.

Profetér derfor og si til dem: Så sier Herren Herren: Se, jeg åpner deres graver, og lar dere, mitt folk, stige opp av gravene, og jeg fører dere til Israels land.

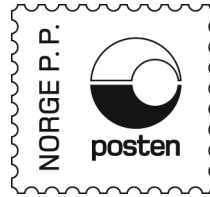
Og dere skal kjenne at jeg er Herren. Når jeg åpner deres graver og lar dere, mitt folk, stige opp av gravene. Og jeg vil gi min Ånd i dere, og dere skal bli levende. Og jeg vil bosette dere i deres land. Dere skal kjenne at jeg, Herren, har sagt det, og at jeg også vil gjøre det, sier Herren.»

Oppfyllelsen

Jødene samles fra alle verdens kanter. Landet bygges og blomstrer.

Nå gjenstår «den åndelige fornyelse». Dagen da de skal ta imot evangeliet kommer snart – kanskje etter en ydmykende krig? Messias skal åpenbare seg og ta bort dekket som har ligget over deres øyne.

L&E

Returadresse:
Lov og Evangelium
Dalenvæien 732
3160 Stokke

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Evangelist fylte 70 år

Av Ingar Gangås

Helt siden min ungdom, fra jeg ble frelst, kan jeg si at det har vært livet for meg å tjene Jesus. Ja, jeg har vel vært mer glad i Jesus enn i kona, jeg, sier Damián Heredia med et stort smil.

Den 27. september 2019 fylte denne trofaste tjeneren 70 år. Mange var til stede på Såmannens kontor for å feire dagen hans.

Damián har vært ansatt som evangelist og kolportør i Såmannens litteraturarbeid i Peru siden starten i 2015. Før det var han bl. a. medarbeider i INEL (Lekmannsmisjonen) og UM (Misjons-laget) i flere år. Han har vært høyt skattet som forkynner.

Damián ønsket seg Bibel med større skrift. En glad Herrens tjener mottok gaven på dagen sin.

Mange her i Arequipa har hørt ham tale over nærradioen, både på spansk og quechua. Han er ofte ute på møter fortsatt. Flere oppsøker Damián for å få bibelopplæring og sjelesorg.

Nå er tanken at de skal flytte til sin eneste datter, som er gift og bor i Los Angeles. De venter bare på at alle formaliteter i forbindelse med visum skal gå i orden. De regner med flytting i mai-juni 2020.

Damián har vært igjennom tre operasjoner det siste året. Men han er ved godt mot og har ikke trappet ned av den grunn. Kona har også vært en god del plaget med helsen, så nå ser de fram til å komme nærmere datteren.

Damián vil etter eget ønske fortsette som ulønnet medarbeider fram til de flytter til USA. Han vil aldri tåle å slutte helt, forteller kona, Hermelinda. Det er lesning i Bibelen og åndelige samtaler som «holder ham oppe». Kunne du minne misjons-folket i Norge om å be for oss, fortsetter hun. Vi ville så gjerne også bli til hjelp for noen dit vi kommer.

L&E